

ROMAN AIXENDRI CUGAT ■ FILÒSOF, COMUNICADOR AUDIOVISUAL I CREADOR DE FESTIVALS QUE CONVIDEN A LA REFLEXIÓ

‘El món està en una situació delicada’

MARINA PALLÁS CATURLA

- Arriba la segona edició d'A Cel Obert. Com va nèixer?
- Cristina Bestratén, que és arquitecta i participa en festivals d'intervencions efímeres, va proposar-nos a Maria Bernad i a mi intentar promoure algun festival a Tortosa, tenint en compte el patrimoni que té en l'àmbit arquitectònic. Vam pensar que seria molt bona idea unir el patrimoni antic amb les intervencions d'art i generar activitats culturals contemporànies.

- Estava Tortosa mancada de festivals així?

- Sí, hi havia idees d'altres estils, però de forma puntual. No hi havia res proposat perquè fos continu com un festival.

- Quina és la reflexió, per a un filòsof, que es desprèn de col·locar art en un pati històric?

- Entrellaçar-lo amb el passat esplendorós de la ciutat. Els edificis modernistes i renaixentistes que té Tortosa demostren que la ciutat va ser important. És portar a Tortosa cap al present i cap al futur. No podem viure només de coses clàssiques. Pretenem actualitzar-ho, aprofitant el marc dels patis i impulsant els artistes del present i del futur. Volem que Tortosa no visca del seu passat, i afavorir que estiga en el punt de mira cultural.

- És que Tortosa viu del seu passat?

PERFIL |

Roman Aixendri (Tortosa, 1982) és llicenciat en filosofia, assignatura que ha impartit com a professor, i en comunicació audiovisual. És cap de continguts de la revista digital route cru, cap de comunicació del Festival Barcelona Pensa, organitzador del Curt-redó Film Festival i creador d'URVIART i del Festival A Cel Obert, que se celebra a Tortosa del 2 al 4 d'octubre.

- No, i s'ha d'aprofitar. Però simplement apostem per oferir un altre punt de vista, una perspectiva més contemporània de Tortosa. La nostra generació té unes inquietuds diferents, hem anat a la universitat... I el neguit que teníem quan vam arribar a Barcelona l'hem tornat a les Terres de l'Ebre. M'avorreixo fàcilment si no hi ha estímuls a la ciutat, i quan he tornat a casa, no podia quedar-me quiet, havia de fer coses.

- Com l'URVIART.

- Núria Gil m'havia proposat de fer alguna cosa al Campus Terres de l'Ebre de la Universitat Rovira i Virgili. Vaig proposar a Cristina de fer un projecte par-

ticipatiu: que els estudiants no només siguin creadors sinó també participants de l'obra. I l'alumnat està molt content, els agrada, trenca la rutina universitària. A mi les universitats m'encanten, són un espai d'evolució constant, però trobava a faltar un espai informal,



No podem viure només del passat. Apostem per oferir una perspectiva contemporània

poder-te quedar allí per reflexionar i divertir-te. És que jo necessito connectar-ho tot amb la filosofia, tot em fa pensar. Quan vaig conèixer la filosofia als 16 anys vaig pensar que per primera vegada s'adeia una assignatura a la meua manera de ser i ho vaig tindre clar.

- Són els alumnes de 16 anys massa joves per a la filosofia?

- Mai no s'és prou jove per pensar ni massa vell. Crec que amb la filosofia el professor hi fa moltíssim. Als 16 vas en contra de tot, trenques esquemes, és un bon moment. Cada cop estan intentant sepultar més l'assignatura i la gent accepta veritats no contrastades. Amb

l'educació ens replantegem el corrent majoritari, i això és el que els governs volen evitar.

- Som una societat envoltada de tecnologia que redueix l'art a un episodi anecdòtic?

- S'està tecnificant tot molt, no hi ha profunditat, les persones cada cop anem més en línia recta en més aspectes, el món està en una situació delicada. Després d'un dia de treball vas a descansar i connectes de forma digital però desconnectes del real. En l'art igual: fa falta la humanització. Una persona sola no pot canviar el món, però pot fer que altra gent es motive amb festivals que reivindiquen l'art i el pensament.



A Cel Obert portarà l'art contemporani als patis dels edificis patrimonials de Tortosa. FOTO: CEDIDA